

(אד"ג דתנן אמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (ירמיה ט') על הקרים אשא כבי ונהי. אלא, אלין אינון מוריא רמא דעלמין. ומאן אינון מוריא רמא, אינון, בני ציון הנקרים המסלאים בפז) **והשתא הוּו נחתין בגלותא, בריחיא על קדליהון וידיהון מהדקן לאחורא. וכד (הוּו עאלו) בגלותא בבבל, חשיבו דהא לית להו קיומא לעלמין, דהא קדשא בריף הוא שביק לון, ולא ישגח בהון לעלמין.**

ותנינן, אמר רבי שמעון, בההיא שעתא קרא קדשא בריף הוא לכל פמליא דיליה, וכל רתיכין קדישין, וכל חיליה ומשרייתיה, ורברבנוי, וכל חילא דשמיא, ואמר לון, מה אתון עבדין הכא, ומה בני רחיקאי בגלותא דבבל, ואתון הכא, קומו חותו כלכון לבבל, ואנא עמכון. הדא הוא דכתיב, (ישעיה מ"ג) פה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה וגו'. למענכם שלחתי בבלה, דא קדשא בריף הוא. והורדתי בריחים פולם, אלין פל רתיכין ומשריין עלאין.

בר נחתו לבבל, אתפתחו שמיא, ושראת רוח נבואה קדישא על יחזקאל, וחמא כל מה דחמא, ואמר לון לישראל, הא מאריכון הכא, וכל חילי שמיא ורתיכוני, דאתו למיזר ביניכון. לא הימנוהו, עד דאצטריף לגלאה כל מה דחמא, וארא כף, וארא כף. ואי גלי יתיר, מה דגלי כלא אצטריף. פיון דחמו ישראל כף, חדו. וכד שמעו מלין מפומיה דיחזקאל, לא חיישו על גלותהון פלל, דהא ידעו דקודשא בריף הוא לא שביק לון. וכל מה דגלי ברשותא גלי.

(ששנינו, אמר רבי יצחק, מהו שכתוב (ירמיה ט) על הקרים אשא כבי ונהי? אלא אלה הם הרים רמים של העולמים. ומי הם אותם הרים רמים? אלו בני ציון הנקרים המסלאים בפז.) ועכשו היו יורדים לגלות עם רחים על צוארם, וידיהם מהדקות לאחור. וכאשר (נכנסו) לגלות בבבל, חשבו שאין להם קיום לעולמים, שהרי הקדוש ברוך הוא עזב אותם, ולא ישגיח בהם לעולמים.

ושנינו, אמר רבי שמעון, באותה שעה קרא הקדוש ברוך הוא לכל הפמליא שלו, וכל המרכבות הקדושות, וכל חילותיו ומחנותיו וגדוליו וכל חיל השמים, ואמר להם: מה אתם עושים כאן? ומה בני אהובי בגלות בבבל, ואתם כאן? קומו רדו כלכם לבבל, ואני עמכם. זהו שכתוב (ישעיה מג) פה אמר ה' למענכם שלחתי בבלה וגו'. למענכם שלחתי בבלה - זה הקדוש ברוך הוא. והורדתי בריחים פלם - אלה כל המרכבות והמחנות העליונים, בשירדו לבבל, נפתחו השמים, ושרתה נבואה קדושה על יחזקאל, וראה כל מה שראה, ואמר להם לישראל: הרי אדונכם כאן, וכל חילות השמים ומרכבותיו שבאו לדור ביניכם. לא האמינו לו, עד שהצטרף לגלות כל מה שראה, וארא כף, וארא כף. ואם גלה יותר - פל מה שגלה הצרף. פיון שראו כף ישראל, שמחו. וכששמעו דברים מפי יחזקאל, לא חששו על גלותם פלל, שהרי ידעו שהקדוש ברוך הוא לא עזב אותם, וכל מה שגלה - גלה ברשות.

וְשָׁנֵינוּ, בְּכֹל מְקוֹם שֶׁגָּלוּ יִשְׂרָאֵל, שֵׁם הַשְּׂכִינָה גְּלֵתָה עִמָּהֶם. וְכֵאן בְּגִלוֹת מְצָרִים מֵהַ כְּתוּב: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. פִּינּוֹן שֶׁכְּתוּב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֵה זֶה אֵת יַעֲקֹב? הַבָּאִים אִתּוֹ הַצֹּטְרִיף לומר! אֵלֶּה, אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הֵם אוֹתָם מְרַכְּבוֹת וּמְחַנּוֹת עֲלֵיוֹנִים שֶׁיֵּרְדוּ עִם יַעֲקֹב עִם הַשְּׂכִינָה לְגִלוֹת מְצָרִים.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מְצָרִימָה אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוֹ. רַבִּי חֵיִיא פָּתַח, (שיר ד) אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּשׁוּרִי מְרֹאשׁ אֲמָנָה מְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן מִמְּעֻנּוֹת אַרְיֹת מִהֶרְרִי נְמָרִים. פְּסוּק זֶה נֹאמֵר עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. בְּשַׁעַה שֶׁיֵּצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים וְקָרְבוּ לְהַר סִינַי לְקַבֵּל תּוֹרָה, אָמַר לָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲתִי מְלַבְּנוֹן - מֵאוֹתוֹ עֲדוּן הַעֲלִיּוֹן בָּאָה. כְּלָה - שְׁלֵמָה, כְּמוֹ הַלְבָּנָה כְּשֶׁמִּשְׁתַּלְמֵת מִהַשְּׂמֶשׁ בְּכֹל אֹר וְהַתְּנוּצָצוֹת. אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּשׁוּרִי - כְּדִי שֶׁיִּקְבְּלוּ בְּנֵיךָ תּוֹרָה.

תְּשׁוּרִי מְרֹאשׁ אֲמָנָה. תְּשׁוּרִי - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א-טו) וְהַתְּשׁוּרָה אֵין לְהִבִּיא. תְּקַבְּלִי תְּקַרְבַּת עַל בְּנֵיךָ. מְרֹאשׁ אֲמָנָה - מִהֶרְאשִׁית, כְּשֶׁנֶּכְנְסוּ לְאֲמוּנָה הַעֲלִיּוֹנָה וְאָמְרוּ (שמות כד) כֹּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, וְהָיוּ בְּמִשְׁקַל אֶחָד כְּמִלֵּאכִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁכֶּף כְּתוּב בְּהֵם, (תהלים קג) בָּרְכוּ ה' מְלֵאכָיו גְּבֻרֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבָרוֹ. אִזְ קִבְּלָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל תְּשׁוּרָה.

מְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן - זֶה הַר סִינַי, שֶׁקָּרְבוּ אֵלָיו וְהִתְיַצְּבוּ תַּחְתָּיו, שֶׁכְּתוּב (שמות יט) וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחְתֵּית הַהָר. מִמְּעֻנּוֹת אַרְיֹת -

וְתַנִּינָן בְּכֹל אֶתֶר דִּישְׂרָאֵל גָּלוּ, תַּמָּן שְׂכִינְתָּא גְּלֵתָה עִמָּהוֹן, וְהִכָּא בְּגִלוֹתָ דְּמְצָרִים מֵהַ כְּתִיב, וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. פִּינּוֹן דְּכְתִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, מֵהוּ אֵת יַעֲקֹב, הַבָּאִים אִתּוֹ אֲצִטְרִיף לְמִימַר. אֵלֶּה, אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵינוֹן רְתִיבִין וּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין, דְּנַחְתּוּ עִם יַעֲקֹב, בְּהַדִּי שְׂכִינְתָּא, בְּגִלוֹתָ דְּמְצָרִים.

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מְצָרִימָה אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בְּאוֹ. (שמות א')

רַבִּי חֵיִיא פָּתַח (שיר השירים ד') אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּשׁוּרִי מְרֹאשׁ אֲמָנָה מְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן מִמְּעֻנּוֹת אַרְיֹת מִהֶרְרִי נְמָרִים. הַאי קָרָא עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתִמַּר, בְּשַׁעַתָּא דְּנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים, וְקָרְבוּ לְטוֹרָא דְּסִינַי לְקַבְּלָא אוֹרִייתָא, אָמַר לָהּ קְדִשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲתִי מְלַבְּנוֹן: מִן הַהוּא עֲדוּנָא עֲלָאָה קָא אֲתַתָּא. כְּלָה: שְׁלִימְתָא, כֵּהָאִי סִיְהָרָא דְּאֲשַׁתְּלִימַת מִן שְׂמִשָׁא בְּכֹל נְהוֹרָא וְנִצְיָצוּ, (ד' ט' ג' ע"א) אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּשׁוּרִי, בְּגִין לְקַבְּלָא בְּנֵיךָ אוֹרִייתָא.

תְּשׁוּרִי מְרֹאשׁ אֲמָנָה, תְּשׁוּרִי: כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שמואל א', ט') וְהַתְּשׁוּרָה אֵין לְהִבִּיא. תְּקַבְּלִי (נ"א תְּקַבְּלִי) תְּקַרְבַּתָּא עַל בְּנֵיךָ. מְרֹאשׁ אֲמָנָה: מְרֹאשִׁיתָא דְּעֵאלוּ בְּמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, וְאָמְרוּ (שמות כ"ד) כֹּל אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, וְהָיוּ בְּמִתְקַלָּא חֲדָא כְּמִלֵּאכִין עֲלָאִין, דְּהִכִּי כְּתִיב בְּהוּ, (תהלים ק"ג) בָּרְכוּ ה' מְלֵאכָיו גְּבֻרֵי כַח עֲשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבָרוֹ. כְּדִין קַבְּלִית דְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל תְּשׁוּרָה.

מְרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן: דָּא טוֹרָא דְּסִינַי, דְּקָרְבוּ לְגַבְיָהּ, וְאֲתַעֲתְדוּ